

Deníkový záznam

Včera jsme se dozvěděly, že Milada Horáková bude dnes popravena. Ani nevím, jestli nám teď zbývá alespoň nějaká naděje. Za několik hodin by ji měli provádět okolo naší švadlárny a to je pro mě nepředstavitelné. Celou noc jsme nespaly a úzkostlivě jsme jen čekaly na dnešní den. Ani nevím, proč jsme čekaly. Je to snad proto, že bychom v sobě měly ještě nějakou naději? Že očekáváme změnu v rozsudku paní Milady? Nebo možná záchranu pro nás všechny? Ne. Záchrana pro nás není. Většinu z nás tu čeká také trest smrti a než by někdo přišel na záchranu, budeme pryč. čím jsme si to zasloužily? Co

*jsme provedly tak strašného, abychom si zasloužily
smrt?*

*Doufám, že tento můj deník někdo najde a že si z toho
odnese alespoň toto ponaučení:*

NIKDO SI NEZASLOUŽÍ SMRT!

*Víte. co je na tomhle celém ale to nejhorší? Že to není
jen tato událost. Poslední asi rok to nejen pro mě bylo
naprosto úmorné a já nevím, jestli to zvládnu přetřpět
déle. Ani nevím, jak je na tom teď má rodina, můj
milovaný Josef. Doufám, že se mají lépe než já, i když
nevím, jestli to v této době vůbec jde. Také doufám, že
jim budu moci tohle vše říct osobně a obejmout je a
nikdy je nepustit! NADĚJE
UMÍRÁ POSLEDNÍ!*

Erik Šindelář: Heinrich Pont

5. července 1953

Na červen to byl opravdu ponurý a deštivý den. Skrze temná a zamračená oblaka neprošel ani jediný božský paprsek slunečního světla. Dnes mě konečně propustí z tohoto bezbožného a nehostinného místa. Za to, že jsem neprotestoval, jsem byl odměněn v podobě zkrácení tohoto trestu, který byl rozhodnut s takovou nespravedlivostí.

Protože mi zde nepovolili si zapisovat do mého deníku, musím tedy vše osvětlit nyní. Tři roky, tři celé roky jsem byl zde pod neustálým dohledem a pevným řádem. Řád jsem dodržoval, ale dozorcí nás stejně bili. Chovali se k nám nelidsky. I přesto jsem si však zachoval čistou mysl a věřícího ducha. Místní „hříšníci“ nespáchali nic, co by bylo proti zákonné. Byli to duchovní, lidé s justičním vzděláním, sportovci, a mnoho dalších. Nikdo z nás se ničím neprovinil. Někteří to chtěli vzdát, ale díky slovu božímu, které jsme já a mí bratři poskytli, to zvládali.

Třetím rokem, co jsem tu byl, jsem si naprosto zvykl na každodenní stejnou rutinu. Ale jednoho dne to bylo jiné. Byl červen a v celé budově vládlo nelítostné dusno. Zrovna jsem obědval tu hmotu bez chuti, když v tom přišli dozorcí a odtáhli mě pryč. Neměl jsem nejmenší ponětí, kam mě vedou.

Prošli jsme dlouhou temnou chodbou, až jsme došli ke dveřím. Byla to místnost určená výslechům. Nevěděl jsem, proč mě chtějí po třech letech opět vyslýchat. Když mě vhodili dovnitř, uviděl jsem známou tvář. Agent Jaroslav Kačírek. Klidným hlasem mi řekl, ať se posadím. Tyhle metody a techniky StB jsem už znal a tušil jsem, co přijde. Ale zmýlil jsem se. Agent Kačírek mi namísto toho řekl, že nemá smysl, aby se někdo jako já přižívoval na státních financích a že o mně už zítra rozhodnou. Už jsem si myslel, že se vše vrátí do bývalých kolejí. Že opět uvidím své bratry z kláštera a lidi z celého Cvilína. Když v tom dodal podmínku: „Do 48 hodin opustíte Československou republiku a odejdete zpět do

Rakouska.“ A tak tady naposled sedím, a píšu nejspíš můj poslední záznam z těch krásných Čech.

Eliška Pěkniová: Ludmila Hradilová

~~Praní~~ Praní mi nikdy moc nešlo, ale když jde do kůže, i pocit, že vás někdo konečně vyplechne, může rozhodnout o tom, jestli jste schopni vůbec dál pokračovat.

Jmenuji se Ludmila Šimečková. Můj otec je obchodník a jelikož jsem ze všech dětí nejstarší, předpokládá se, že jednou obchod převzemu já. Každý den rodičům se sestrami v obchodě pomáháme a všechno se zda' být tak jak má. Válka skončila a my máme naději. Konečně máme vyhlídky na lepší životy...

Ukončila jsem základní školu s tím, že dál půjdu na obchodní akademii. Jenže na přijetí mě nezaujímal žádný prospěch. Dívce se hladel ~~obchod~~ na dělnický původ a tak' na poruše z obce. Můj tatínek šel na akademii zjistit, jaké jsou mí tarce, ale tam mu říkli, ať nevrátíme s přihláškou čas. Upřímně - nevěděla jsem, co dál.

Vzali mě na nově otevřenou školu v ~~obci~~ Přerově, kde jsem studium dokončila a úspěšně odmaturovala.

Začala jsem pracovat v Ryjmešově! Je to úžasně! Konečně mám pocit, že to co dělám má nějaký výsledek. Pro moji rodinu je to těžká doba. Nedostáváme zboží, ani povolání k prodeji. Už to došlo tak daleko, že moji rodiče zůstali nezaměstnaní. Všechno co se stalo se podepsalo na jejich zdraví. Maminka těžce onemocněla s ledvinami a diagnostikovali jí nádor...

Vdala jsem se ♥ Ted se jmenuji Hezdišlová. Když se narodilo, to je všechno zase jak má být, tak jsem byla rychle vyvedena z myšlen - jako už několikrát. Rodina mého manžela vlastně měla hospodářství a na tento fakt upozornili školy obecní funkcionáři.

únor 1948

Všechni zaměstnanci jsou prověřováni režimem. Dostali jsme na "výběr" svůj statek dobrovolně darujeme státu, nebo musíme odvést peníze částečně zisků. Povinné odvody byly neskulcešně vysoké... přesně tak vysoké, abychom je nemohli pokrýt. Chtěli nám vsít všechno, co máme - náš statek jsme počtem čarů dočůkali, že to možná rezoládrme.

Vše se ještě skončilo, když k nám přišla kontrola. Můj lékař se neudržel a chytil jednoho z nich pod krkem. Byl odsouzen k peněžitnému trestu a k trvalé odnětí svobody. Osmoceníl však cukrovkou, což ho před násenním zachránilo. Co se týče nás, tak ~~me~~ jsme nakonec byli doručeni náš majetek "darovat státu" a museli jsme se oddělovat od funkcionářů.

Sebrali nám vše, co jsme měli a já už neměla sílu začít znovu.

Po čase jsme se za práci museli přestěhovat do Šternberka. Na manžela vše dolehlo a v důsledku toho oslepl. Bylo a stále je toho na nás moc. Ted nám nezbyla už nic, než se odkasat od dna a začít znovu. Přijte nám štěstí.

"Demokracie nejsou jen požadavky, ale i povinnosti."

"Je důležité nezapomínat na hrůzy totalitních režimů a vážit si demokracie."

Sandra Trinerová: Antonín Havelka

18. 4. 1953

Dnes byli zas u náš domov tajemně a předseda KSČ. Uže dva roky mě přemýšlejší obyd pře nē pracoval v JZD. Tyhrožují mi. Ale já si ~~to~~ sciím sam sojm. hekeci přijel v večer, zrovna když se mi sed' dorí. hekeci se stál jejich obředu a plnil seplnitelac' a ještě k tomu se meduzovat.

19. 1956

~~Už~~ Drona mídaím s rodinou a meidím poslončáím rozhlas. Rikali sam něco o tom, jak kázejí komunisty do ~~de~~ Turoje. Tomnívaím se, že to tak bude bray u náš. To mídaím jdu na pole abyd stidē pře rozat ještě dnes. Když jsem ale přijel s kořmi na pole, viděl jsem tam semičetce, co již vsorpili do JZD jak mi oaji pole. Rozčilil jsem se a řekl jsem jim, ať jdou pryč, ať tu něcoj co dělat. Jenže mě odali a ještě nebylo ani pole a už mě veki na Glovessu jako zastěchko... Míšel jsem o večer.

7. 6. 1958

Krasně se mi stýpal po domově, po rodině, ... Uže máim sa rebow kíměti Ludy se 3 co mi doli. Yendra's u sodeu jsem se možil a věch sil, ale neobdají; l jsem se... někdo se mě u sodeu ani nezostal.

Jody se očemí je to jedno velké obřeni. Musím každý den mít ~~od~~ odpracováno 12 hodin, jinak nedostanu najíst.

15. 11. 1959

Konečně jsem doma. Murián si nojil nějakou práci obyd
všichni rodinu.

2. 8. 1966

Dnes je to již nedělní den a mě přišel zabít
představa KSČ a přemýšleval mě, obyd vstoupil do družstva.

Veronika Šaročová: Jiří Šoustar

14. 4. 1950

Spal jsem. Mohlo být kolem třetí hodiny ranní, když jsem uslyšel projíždět auta kolem našeho domu. Nijak jsem na to nereagoval a podařilo se mi na chvíli usnout. Najednou nás vzbudili... Byli to esenbáci. Ptali se nás, jestli se vrátíme k našim, nebo budeme studovat dál, ovšem na jiné škole v Hradišti. Chci studovat, a proto jsem se připojil k těm, co chtějí taky.

25. 3. 1951

Před několika měsíci utekl Jan, můj spolužák, do Rakouska. Občas se vrátil a snažil se nás vzít s sebou. Ale jednou ho dostali. Dostal jsem se do problémů, protože jsem se s ním setkával. Teď nechci do vězení, mám maturovat!

5. 4. 1951

Dneska nám řekli, že nebudeme moct skládat maturitu. Dusím v sobě hněv, ale sám pořádně nevím, ke komu víc. S ostatníma ve třídě se pokoušíme najít brigádu, snad to vyjde.

6. 4. 1951

Na tu brigádu nás vzali, máme všichni radost.

20. 4. 1951

Byla noc, tehdy jsem nemohl usnout. Oči jsem měl stále otevřené. Přemýšlel jsem nad tím, co budu dělat dál ve svém životě, ale najednou k nám vrazila policie. Řekli nám, že jdeme s nimi. Bylo nás celkem 10. Všechny nás postupně vyšetřovali, bylo to dost nepříjemný. Po asi týdnu přišel soud. Jsem odsouzen za vlastizradu na dva a půl roku...

Tadeáš Kačírek: Jan Josef Kohl

28. dubna 1950

Tento den začal jako každý jiný, probudil jsem se, oblékl a věnoval se svým povinnostem. Uslyšel jsem rachot mnoha aut. Nevím, co tady dělají. Mám tušení. Po chvíli se ozval zvuk – pěsti vojáků bušící na naše vrata. Seběhl jsem do hlavní síně, zde se nacházelo mnoho mých bratrů, všichni vypadali nejistě. Nikdo nevěděl, co bude dál. Vtrhli dovnitř, nastal rozruch. Místností se linula pouze věta: „Vezměte si to nejnnutnější a nastupte si do vozů.“ Utéct nebo bojovat? Tuhle otázku si pokládali všichni. Nikdo neznal odpověď. Po chvíli jsme už byli ve vozech. Auta se rozjela, nikdo nevěděl kam.

Autá se zastavila – cíl? Otevřeli korbu, paprsky slunce po několika hodinách dopadly na můj obličej. Byl jsem oslepen. Přikázali nám, ať si vystoupíme. Vedli nás do dvora, který se nacházel uprostřed celého klášterního komplexu. Vedoucí čtyři zařval: „Do řady!“ Fotili nás po jednom a rovnou ze tří stran, jak kriminálníky. Když už všechny vyfotili, vedoucí znovu zařval: „Seřadit a držte huby!“ Dvůr utichl. Z kapsy vytáhl seznam. Vyslovil jméno a přidělil funkci. Většinu jsem ignoroval. „Kohl – pomocník pokrývače,“ vykřikl a vyrušil mě z mého snění.

Dnes nás práce minula, asi to bylo tím, že jsme tu noví. Přinesli nám kus starého chleba, kterému říkali večere. Jak dlouho tu budeme? Přežijeme to všichni? Na tyto otázky nikdo neznal odpovědi...